

عنوان مقاله:

اندازه ی متمایز بودگی شهرک ژاندارمری تهران

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی علوم جغرافیایی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

محمد حبیبی سوادکوهی - پژوهشگر دکترای تخصصی معماری دانشگاه تهران.

بهنوش آذری مبارکه - دانش آموخته ی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه تهران.

خلاصه مقاله:

تدقیق ارتباط دوگانه ی انسان و محیط، سهم چشم گیری از مطالعات شهری، معماری، رفتار شناسی، جامعه شناسی، آنتروپولوژی، و علوم اعصاب شناختی را اشغال نموده است. در این میان، ایده های هویت شهری و مکان و تعلق بدان، از اهمیت به سزایی برخوردارند. هویت محیطی، در عین وابستگی به عناصر و نمایه های ظاهری و بیرونی، با موضوعاتی انتزاعی و درونی چونان تداعی ها، ارزش ها، خاطره ها، و تبادلات ذهنی ساکنان، پنجه در پنجه است. از این رو، تشخیص شهری ابژکتیویته ای ست هم راه با سوژکتیویته. باز شناسی فرایند شکل گیری هویت، برهم کنشی ست مدام بین محیط و اجتماع، در گذر زمان. ابتدائاً، این تصنیف مدلی را با ملاک هایی از قبیل سرزندگی، معنا، دست رسی، و پایش و پویش برای محاسبه ی میزان تمایز منطقه ای ارائه داده و در ادامه، آن را در بررسی موردی بر روی محلی شهرک ژاندارمری در غرب تهران می آزماید، و امتیازی - کم به سمت متوسط - برای اش ارزیابی می نماید. در نهایت نوشتار، مواردی به منظور افزایش میزان تشخیص شهری در مکان ذی ربط، خاصه تفاعل مفیدتر میان متولیان امور شهری و ساکنان عرصه های پیرامونی به نمایش درمی آید. پیرامون متدولوژی این پژوهش - با سرمشق های اصلی تئوری انتقادی و هرمنیوتیک مدرن - می توان از ترکیب استراتژی های چونی و چندی با هم راهی تدابیر استدال منطقی و بررسی موردی سخن ها گفت.

کلمات کلیدی:

برساختن اوصالت، بحران معنا، اعتلای ظرفیت زیست، شهرک ژاندارمری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/562365>

